

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . Δρ. ν. 3—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ „ „ 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν 15
29—Γραφεῖον ὁδ. Βουλῆς—29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομὴν των κύριοι συνδρομηταὶ νὰ ἐξοφλήσωσιν αὐτὴν, διότι εἰς οὐδένα μὴ πληρώσαντα θέλει πεμφθῇ τὸ 4ον φύλλον. Ταῦτα ὅπως λείψῃ πᾶν παράπονον

Η ΝΕΟΤΗΣ

("Ἰδε σελ. 20)

Ἡ ζωὴ εἶναι ὁδὸς τραχεῖα καὶ ἀνωφερῆς, ὑψουμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου κρημνῶν ἀποτόμων καὶ παρέχουσα λαμπρὰς σκηνογραφίας, εἰς τὰς ἀρρενωπὰς προσβολὰς τῶν ὁποίων δὲν ἀντέχουσιν ὅλαι ἐπίσης αἱ ψυχαί. Ἡ νεότης μένει κεκμηκυῖα εἰς τὰς ῥίζας τοῦ κριμοῦ. Μήπως ἐδελεύσθη ὑπὸ ἄνθους τινος θάλλοντος παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ βαράθρου; ἢ μὴ κατελήφθη ὑπὸ κενοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κυανὴν δθόνην, ἣν ἐκτυλίσσει ἡ λίμνη εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς ταύτης φάραγγος; Ἐν ᾧ ὁ νεανίας ἀποθαυμάζει τὰ τόσα κάλλη, δι' ὧν ἡ φύσις ἠθέλησε νὰ κοσμήσῃ τὸ μονότονον ἀναχωρητήριόν του καταλαμβάνεται αἰφνης ὑπὸ ἀνίας, ἥτις, καταβάλλουσα κατὰ σμικρὸν τὰς αἰσθήσεις του, καταβάλλει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του. Λησμονεῖ τὸ ἐπιδιωκόμενον τέρμα διότι πιθανὸν ἀπεγοητεύθη ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς ὁδοῦ. Ἀποστρέφει τὰ βλέμματά του, κάθηται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους παραδίδεται εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Ὁ ἀνὴρ, ὃν μικροτέρα πείρα ἐνίσχυσε κατὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀνιῶν τῆς ζωῆς, πλησιάζει τὸν νεανίαν· ἔχει περιεζωσμένην τὴν ὀσφύν του, ὡς ἐν ὁδοί-

πορίᾳ· ἀντιμετωπίζει μεγαλοπρεπῶς τὸν ἄνεμον τῶν ὁρέων, ὅστις παίζει μὲ τὰ ἐνδύματά του ὡς μὲ ὠραῖον πέπλον. Ὁρθὸς πρὸς τοῦ νεανίου, εὐθὺς καὶ σταθερὸς ἐκτείνει αὐτῷ τὴν χεῖρά του, καὶ διὰ τῆς ἄλλης τῇ δεικνύει τὸ ὕψος τῆς ὁδοῦ, λέγων αὐτῷ: Ἐμπρός, νεανία, ὁφείλεις νὰ μᾶς ἀκολουθήσεις. Ἐγνωρίσαμεν ὡς σὺ, θλίψεις καὶ δάκρυα. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου νομίζεις, ὅτι ἡ ψυχὴ μεμεθυμένη ἔτι ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς διαμονῆς, ἣν ἐγκατέλειψε δὲν δύναται νὰ συνειθίσῃ εἰς τὸν νέον τοῦτον τῆς γῆς, εἰς ἣν ἐγεννήθη, ἀέρα. Μᾶλλον ἐξωκειωμένη πρὸς τὴν μυστηριώδη ὑπαρξιν ἀφ' ἧς ἀνεχώρησεν, ἢ πρὸς ἐκείνην, ἧς μέρος ἀποτελεῖ, λέγει ὅτι καταβεβλημένη ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ζητοῦσα νὰ ἀνοιγῶσιν αὐτῇ ἐκ νέου αἱ πύλαι ὧν πρὸ μικροῦ ἐξῆλθε καὶ ἀρνούμενη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κοινὸν πεπρωμένον ὅπερ ὠθεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ ἐπὶ χρόνον διὰ τῆς μακρᾶς ὁδοῦ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων.

Ὅταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ ἐξίσου ἀπομακρυσμένη τοῦ σημείου, ὅθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐκείνου πρὸς ὃ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τότε μόνον δύναται νὰ κρίνῃ ὀρθῶς περὶ τῶν δύο τοῦ βίου τερμάτων καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, ὅστις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς σκολιᾶς ταύτης ἀτραποῦ, ἐν ᾗ βαδίζεις καὶ ἣν θέλεις κατόπιν ἀγαπήσει τόσον.

Ἐμπρός νεανία! ἔγειρον τὴν κεφαλὴν σου σπόγγισον τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου· μάτην ῥέουσι ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς ὁδοῦ· μάτην μίγνυνται τοῖς διαυγέσι κύμασι τῆς λίμνης. Πρὸς ἀνάψυξιν τῶν ἀνθέων καὶ διατήρησιν τῶν πηγῶν ὁ Θεὸς καταπέμπει ἡμῖν τὰ διαυγῆ τοῦ οὐρανοῦ νάματα. Ἡ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου ῥέουσα δρόσος εἶναι πικρά· φέρεῖ ἄλλας δριμύ· εἶναι μεμιγμένη τῇ χολῇ τῶν βορβοδεστέρων παθῶν μας, καὶ δὲν πράυνει ἢ τὸ πῦρ,

ὑπερ τὴν προκαλεῖ. Ὁφείλομεν νὰ μάθωμεν πῶς νὰ γίνωμεν κύριοι τῶν ἀποφασιστικῶν τούτων πόθων μας, πρὶν ἢ οὗτοι συνταράξωσι τὴν καρδίαν ἡμῶν καὶ ἀποξηράνωσι τοὺς ὀφθαλμούς μας. Ἡ φύσις τοὺς ἐθέσεν ἐν ἡμῖν δι' οὐδὲν ἄλλο ἢ πρὸς αὐξάνσιν τῆς δόξης τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν· εἶναι ἰσχυρὰ κέντρα διεγείροντα ἡμᾶς, ὅπως ποιήσωμεν χρῆσιν τῆς θελήσεως ἡμῶν, καὶ παράγοντα τὴν κινδυνώδη, ἀλλ' ἐπίσημόν ἐξάσκησιν αὐτῆς. Δὲν αἰσθάνεσαι αὐτὰ ἐν τοῖς στήθεσί σου; Δὲν σε ὠθοῦσι νὰ προχωρῇ;

Ἐμπρός! ἐγέρθητι νεανία! ἀνάλαβε ἀτιμωρὰ χεὶρ τὴν ὁδοπορικὴν σου ῥάβδον. Θέλομεν ὁδεύσει ὁμοῦ. Ἔσται μοι ἡδὺ τὸ ἀναπολεῖν ἐν συννοείᾳ τῶν εὐσεβῶν τούτων θλίψεων, ἐν αἷς ἐξαγνίζεται ἡ ψυχὴ τοῦ νέου. Ἰσως δὲ καὶ σοι ἔσται ἐπωφελὲς νὰ διδαχθῇς πῶς νικᾷ τις αὐτάς· τίνες σοβαρὰ ἐργασίαι τὰς ἀποκρούουσι καὶ τὰς ἀντικαθιστῶσι. Νέος ὢν, παραπονεῖται ὅτι αἰσθάνεται τις ἐν αὐτῇ νοεράς δυνάμεις ἀργίας. Ἀργότερα ἐπέρχονται ἄλλαι θλίψεις. Ἀμα ἀναλάβῃ τὰς ἐργασίας ἀπορρόφαται ἀπὸ τὰς λεπτότητας, αἵτινες καταφθείρουσι τὸν καιρὸν χωρὶς νὰ ἐπασχολῶσι τὸ παράπαν τὴν ψυχὴν, καὶ ἐρεθίζεται, διότι, ἐν ᾧ ἔχη νὰ πράξῃ τόσα, προχωρεῖ τόσῳ βραδέως. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ δὲν εὐχαριστεῖται ἐνταῦθα· οὐδὲν τῶν ἐπιγείων τὴν πληροῖ. Τὴν δραστηριότητα ἔτι αὐτὴν μεθ' ἧς ἀναστεναίξει, ἐνῶ εἶναι τόσον εὐκόλον νὰ τὴν προμηθευθῇ, δὲν δύναται νὰ τὴν ἱκανοποιήσῃ· δὲν τῷ εἶναι δὲ ἀρεστὴ, ἥ διότι εἶναι αἰτία τῆς ἀπείρου καὶ ἀκηλιδώτου ἐνεργητικότητος, ἥτις ἐπιφυλάσσεται ἡμῖν ἐκεῖ ἄνω!

Ἐμπρός, νεανία! πρέπει νὰ φθάσωμεν ἐκεῖ. Ἀναρριχηθῶμεν ἐπὶ τοῦ βράχου, καὶ μὴ παύσωμεν ἀναβαίνειν. Δεικνύωμεν ἀλλήλοις τὸ τέρμα ἐκεῖνο, ὅπερ φεύγει ἀενάως πρὸ ἡμῶν. Ἐν ἐκάστῃ καμπῇ τῆς ὁδοῦ ἡ καταπονημένη ψυχὴ ἐρωτᾷ: Δὲν εἶναι ἐνταῦθα τὸ τέρμα, κύριε; Ὁ ἄθεος, ὁ φοβούμενος τὸν θάνατον ὡς τὸ τέρμα τῶν εὐτελῶν ἀπολαύσεών του, τρέμων ἐν ἐκάστῃ καμπῇ, ἀνακράζει: ὦ ματαιότης! ἐνταῦθα λοιπὸν θέλουσιν ἀφανισθῇ αἱ τρυφαί μου, τὰ πλούτη μου; Ἐν τούτοις ἡ θεία Πρόνοια ἐξαπατῶσα τὴν ἐλπίδα τῶν μὲν, παίζουσα δὲ μετ' αὐτῶν τὸν φόβον τῶν δὲ, κρᾷζει πρὸς πάντας: Ἐμπρός! βαδίζετε ἔτι, δοκιμάσατε ἔτι τὰ κοσμικὰ ἀγαθὰ τε καὶ κακὰ μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θέλω ἀπονεύμει ἡμῖν ἀληθὴ τοιαῦτα. Οὕτω πρέπει νὰ ζῆτε ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἡμέρας ἐκείνης!

«Εὐφραίνου νεανίσκε, ἐν τῇ νεότητί σου· καὶ ἡ καρδίᾳ σου ὡς σὲ χαροποιῇ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς νεότητός σου· καὶ περιπάτει κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς καρδίας σου καὶ κατὰ τὴν ὁρασιν τῶν ὀφθαλμῶν σου· πλὴν ἤξευρε, ὅτι διὰ πάντα ταῦτα ὁ Θεὸς θέλει σὲ φέρει εἰς κρίσιν.»

ΧΑΝΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΑΝΔΕΡΣΕΝ

I

Αἱ ἡμέραι καθ' ὧς γεννῶνται οἱ μεγάλοι ἄνδρες εἶναι ἀντικείμενον ἐνδιαφέροντος εἰς πάντα. Πρόκειται περὶ τοῦ Χ. Χ. Ἀνδερσεν. Ἀν τις ἀρνήθῃ αὐτῷ τὸν τίτλον μεγάλου ἀνδρός, πρέπει, διὰ νὰ ἦναι συνεπὴς εἰς ἑαυτὸν, νὰ μὴ ἀποδώσῃ αὐτὸν ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν Ναπολέοντα Α'. Αἱ συγγραφαὶ τοῦ καὶ πρὸ πάντων αἱ ποιήσεις τοῦ εἶναι τὰ δι' ὧν διεκδικεῖ τὸν τίτλον τοῦ.

Δὲν ἦτο υἱὸς πλουσίου ἀριστοκράτου, μέλους πιθανὸν τῆς βασιλικῆς τῆς Δανίας αὐλῆς. Ἐν καὶ μόνον δωμάτιον ἐχρησίμευσεν ὡς κατοικία εἰς τε τὸν σανδαλοποιὸν πατέρα του καὶ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του, διὰ τὴν πτωχείαν αὐτῆς. Ἀλλ' ὅτε μετὰ ταῦτα αἰωρούμενος ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ οὐχὶ ἔρπων ἔφθασεν εἰς ὑψηλὸν βαθμὸν κοινωνικῆς καταστάσεως, ὡς φάρος ἐπὶ ἀκτῶν ἐπικινδύνων ἐπέχεε τὰς ἀκτῖνας τῆς φιλανθρωπίας αὐτοῦ ἐφ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην.

II

Ἐγεννήθη ἐν Ὀδενς τῆς Δανίας τῇ 2. ἀπριλίου 1805. Ἦτο πενταετής ὅτε ὁ μὲν πατὴρ του ἀπέθανεν, ἡ δὲ μήτηρ του ἐγένετο πλούτρια ὅπως πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δι' ἑαυτὴν τε καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς.

Ἀλλ' ἤδη ὁ πενταετής Χριστιανὸς νῦξανε καὶ ἡ ἡλικία του ἀπῆτει ὅπως μάθῃ τέχνην ἥτις ἤθελε τῷ χρησιμεύσει ὡς πόρος ζωῆς. Ἐστάλη εἰς ἐργοστάσιον· πλὴν ἦτο ἔτι παῖς. Ἐνεπαίζετο ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν του· καὶ ἕνεκα τούτου ἀπέδρα. Τὸν εἰσέγαγον εἰς σχολεῖον· καὶ ἐκεῖ τὴν αὐτὴν τακτικὴν ἠκολούθησε.

Ἐτιμωρήθη, ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς τῶν παιδικῶν παραμυθίων ἐξηκολούθει νὰ ἦναι παιδίον· ἡγάπα νὰ κόπῃ καὶ νὰ κατασκευάζῃ χάρτινα ἐνδύματα· καὶ ἡ μήτηρ του ἐνόμισεν ὅτι ἡδύνατο εὐκόλως νὰ τὸν καταστήσῃ ῥάπτην. Ἀλλ' ἠπατάτο. Ὁ παῖς ἠσθάνετο τὸν προορισμὸν του, καὶ ἀντέστη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς μητρὸς του· καὶ τέλος τὴν κατέπεισεν ὅπως ἀφήσει αὐτὸν ἐλεύθερον νὰ ἐκλέξῃ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τὸ στάδιον τῶν τάσεων καὶ τῶν πόθων του.

III

Ἦτο πλέον νεανίας καὶ μετ' ὀλίγον ἐσκέπτετο πῶς θὰ πορίζεται τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Εἰσῆλθε παρά τινι ἠθοποιῷ, ἠθέλησε νὰ τὴν πείσῃ περὶ τῆς ἱκανότητός του, χορεύων καὶ πηδῶν πρὸ αὐτῆς· ἀλλ' ἀπέτυχεν ἐξέλαβεν αὐτὸν ὡς παράφρονά, καὶ τὸν ἀπεδίωξε κακὴν κακῶς. Μείνας παρ' ἄλλῳ ἠθοποιῷ δι' ὀλίγον ἔτι καὶ ἀπωλέσας τέλος τὴν φωνὴν του ἕνεκα ἀσθενείας, ἠναγκάσθη, παραιτῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦτο, νὰ ἀσπασθῇ ἢ μᾶλλον νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐκεῖνο δι' ὃ κυρίως προώριστο.

Φίλος τοῦ τις, ὁ κ. Κόλλιν τῷ ὑπεσχέθη νὰ ἐπι-